

Kaina: Ačiū, kad mus skaitote ☺

PERTRAUKA

„Smeltės“ progimnazijos laikraštis 2021 m. kovas Nr. 3(57)

Sveiki, mūsų skaitytojai!

Kovo mėnuo yra ypatingas. Juk būtent šį mėnesį mūsų valstybė iš naujo atgimė, pradėjo kvėpuoti laisvės oru. Todėl šiame numeryje pasidžiaugsite kupiniais meilės savo Tėvynei **šeštųjų piešinių**, sukurtais pagal V. Kudirkos „Tautišką giesmę“. Būtinai išspręskite **kryžiažodį** apie mokyklą. **Kūrybos kampelyje** atrasite šių metų septintųjų sukurtus haiku apie žiemą ir Klaipėdą, panirsite į „Riešutų duonos“ meilės peripetijas, sukurtas 8b klasės jaunujų rašytojų.

Gero laiko su „Pertrauka“!

Aš labai myliu Lietuvą...

Atėnė Anužytė, 6g klasė

Benas Gudauskas, 6b klasė

Dovydas Stankus, 6b klasė

Emilijus Breitaris, 6b klasė

Gabija Beniušytė, 6b klasė

Giedrius Sadauskas, 6g klasė

Goda Gaidamavičiūtė, 6b klasė

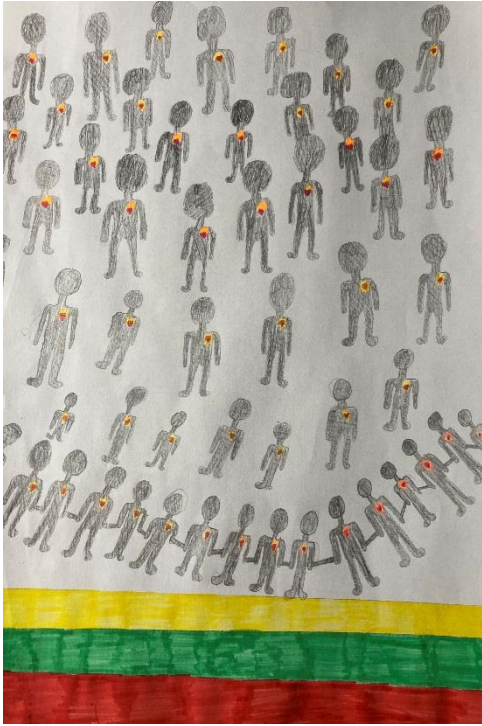
Lukas Genupskis, 6g klasė

Mia Serepinaitytė, 6g klasė

Monika Bacaitytė, 6b klasė

Oresta Smolskaitė, 6g klasė

Ruslana Lazarenko, 6b klasė

Roslina Janušaitytė, 6g klasė

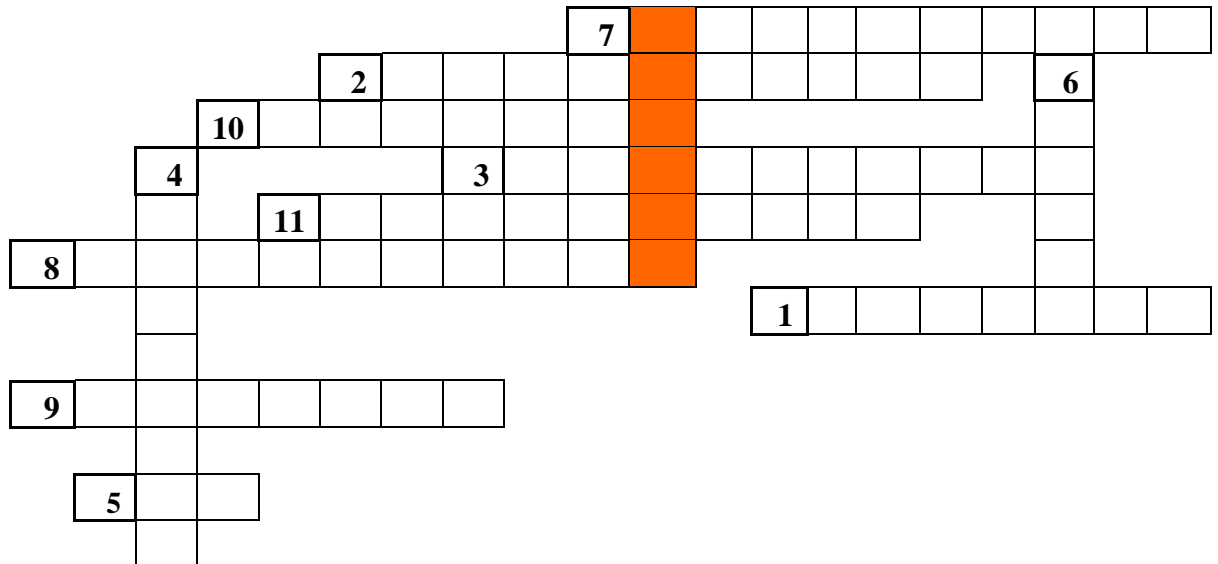

Titas Jansonas, 6b klasė

Vaiva Šliauderytė, 6b klasė

Numerio kryžiažodis

Ryškiuose langeliuose rasi žodį, kurio dabar kai kurie yra labai pasiilge...

KLAUSIMAI

1. Kuriame aukšte vyksta biologijos/gamtos ir žmogaus pamokos? Tame aukšte yra ir Laimos Iljinienės kabinetas.
2. Pamoka, kurią mėgsta ne visi vaikai, joje naudojami skaičiai.
3. Kaip vadinasi mokykloje esanti priešmokyklinė grupė?
4. Muzikos mokytojos ir 6G klasės auklėtojos vardas.
5. Kiek mokytojų moko istorijos?
6. Mokytoja, kurios vardas prasideda L raide, moko matematikos.
7. Mokytojas, kuris moko mokinius dirbti su medžiu.
8. Brandesnio amžiaus mokytoja, kuri skatina vaikus judėti.
9. Technologijų mokytojo vardas ir literatūros žanras.
10. Kelintame aukšte dirba pradinių klasių mokytoja Indrė Masaitienė?
11. Kelintokai yra technologijų mokytojos Evaldos Enzinaitės auklėtiniai?

Kryžiažodį kūrė Gustė R. 6g, Atėnė A. 6g, Akvilė D. 6g, Lukas G. 6g, Oresta S. 6g

7-OKŲ HAIKU APIE KLAIPĖDĄ ir ŽIEMĄ

Nakties tolumos
Atplukdo **jūros** tylą.
Plekšnės maudosi .
HENRIKAS BRENCIUS 7C

Baltijos kvapai,
Bangų garsai
Klaipėdos žmonių širdyse.
GABIJA EŽERSKYTĖ 7C

Klaipėdoje aš gyvenu.
Jūra, miestas, žmonės -
Čia viskas nuostabu.
INGA KOVALENKO 7C

Jūra ošia krantu.
Bangos trankos tarp akmenų,
Miršta įstrigusios tarp jų...
TOMA LUKOŠEVIČIŪTĖ 7B

Jūros miestas
Nuo kryžiuočių laikų
Pavadintas **Memeliu**.
TAJUS ŽIČKUS 7B

Žiema balta, šalta ir gražu,
Lauke **sniegas** viską dengia,
Miestai gražūs **žiemoje**.
ILJA KOVERGA 7B

Spindintis metų laikas.
Visa gamta sustoja.
Lieka tik žmogus su savo mintimis.
TOMA LUKOŠEVIČIŪTĖ 7B

Šaltą **žiemą**
šildo medus
manoj stiklinėje.
DINARA PETRIKAITYTĖ 7A

S. Šaltenio apysaka „Riešutų duona“ kitaip (tragiškai pasibaigusi versija, sukurta 8b klasės mokinių – Vytutės, Armintos, Martyno ir Tito)

Nemiga. Andrius yra apie ją girdėjęs. Jis žinojo, jog tai tas nematomas draugas, kuris lankosi tik naktimis. Jis yra išklauses daug pažįstamų ir draugų skundų apie ją. „Nemiga - geriausias menininko partneris“, - sakydavo jo tėvas. Bet Andrius nebuvo menininkas. Jis nepiešė paveikslų ir nedainavo dainų, nors ir kiek jo šeima to norėjo.

Andrius atsiduso ir nūsikus ant šono. Jo lova girgždėjo sulig kiekvienu judesiu, ji buvo sena ir kieta, bet Andrius nesiskundė. Nuo jo veido atsispindėjo švelni mėnulio šviesa. Gal kas net pasakytų, kad jis atrodo gražiai. Pasakytų. Gal kas ir pasakytų, jeigu jo akys nebūtų tokios raudonos, o paakiai patinę. Gal ir pasakytų, jeigu nematytų jo drebančių rankų ir varvančios nosies. Andrius nebeturėjo jėgų, todėl jis tiesiog gulėjo ir tuščiai žvelgė pro langą.

Pastaruoju metu jis visada palikdavo jį pravirą. Šaltas vėjas jį visada nuramindavo, kai jautėsi negalintis nustoti verkti, o nakties dangus tapo spoksojimo auka, kai jį aplankydavo nemiga. Jis išstis valandas stebėjo mėnulį ir išstis valandas mąstė, ar kas nors taip pat guli savo girgždančiose lovose ir tyliai lieja skausmo kupinas ašaras.

Liuka, ak, mano Liuka. Ir ką tu man padarei?

Ir tada, gulėdamas savo girgždančioje lovoje, mintimis vis prisimindamas Liuką, Andrius nusprendė, kad jam nepatinka nemiga.

*****

Po kurio laiko Andrius priprato. Jo nebeerzino bemiegės naktys ir jis nebenorėjo verkti vien tik pagalvojęs apie Liuką. Dabar jis tiesiog gulėdavo. Atėjus vakarui net nebesistengė užmigti. Vis tiek nepavyks. Kiekviena diena jam atrodė kaip savaitė. Kiekviena minutė buvo kaip valanda. Jis jau seniai nebeskaičiavo dienų, ir praėjęs laikas jam atrodė itin ilgas.

Per jo visą kūną keliavo šiurpuliukai, vaikas vos įstengė pajudinti pirštus ir sulig kiekvienu atodūsiu išskrisdavo mažas šiltų garų debesėlis. Už lango matėsi tikras sausio oras. Visi takeliai aplediję, o pievos apdenktos stora sniego paklode. Ant medžių kabojo varvekliai, bet ryškiausias buvo šaižus žiemos vėjas.

Andrius sugriebė paklodę dar stipriau ir tvirčiau ją apsuko aplink save. Nuo šalčio jis kaleno dantimis, bet kad ir koks žvarbus būtų vėjas, jis vis tiek neįstengė uždaryti lango. Vaikino širdis sakė, jog kažkur ten Liuka irgi jo ilgisi. Jis vis kartojo, jog jo mylima mergina taip pat stebi mėnulį ir vis svajoja apie tą dieną, kai jie vėl galės būti kartu. Kitiems gal tai atrodys ir kvaila, bet kai Andrius žiūri pro langą, jį užplūsta jausmas, jog Liuka šalia. Lyg ji su juo, o jis su ja.

Kažkur toli skambėjo stuksenamų durų garsas. Iš pradžių Andrius nekreipė dėmesio. Tikriausiai kaimynas grįžo iš medžioklės. Andrių tie garsai net kiek erzino, nes jis nebegalėjo ramiai akimis sekti judančių debesų. Tačiau kai į jo kambarį kažkas pradėjo mėtyti įvairius akmenukus, jis pradėjo abejoti, jog ten buvo jo kaimynas. Lėtai išsisukęs iš paklodės jis atsistojo ir priėjo prie lango, pasirengęs aprėkti tą, kuris sutrukdė jo paprastas tylias naktis, bet jis nebuvo pasirengęs pamatyti tos, kuri stovėjo apačioje. Andrius pajuto, kaip jam pradėjo svaigti galva, jis jautėsi lyg sapne.

Tik atsipeikėjęs po kelių sekundžių vaikas sugebėjo prabilti:

-Liuka?

*****

Jis negalėjo tuo patikėti. Tik stebėjo, kaip Liuka uždarė tą patį langą, pro kurį žiūrėdamas jis tik ir laukė, kol ateis ši akimirka. Bet net ir tada, kai Liuka atsisėdo šalia ir stipriai apkabino jį per pečius, jis vis tiek netikėjo. Kaip? Kodėl? O kaip Kaminskas? Nejaugi jis pagaliau susitaikė su jų meile? Ne. To negali būti. Kaminskas verčiau kojas pakratytų, nei leistų savo dukrai susitikinėti su Andriumi.

-Kodėl tu čia? O kaip tavo tėvas?- paklausė Andrius.

-Aš pabėgau.

-Ką? Tu pabėgai?- jo balse buvo girdėti nuostaba užlieta baimė.

-Taip. Manęs tėvas niekur nebeišleido. Visą tą laiką aš galvojau tik apie tave ir supratau, jog nebegaliu be tavęs gyventi.

-Bet gi jis mus užmuš.

Liuka suėmė šaltas Andriaus rankas ir žvelgė tiesiai jam į akis.

-Pabėk su manimi. Bet kur. Kad ir į pasaulio kraštą, - prašė Liuka.

Ir jos balselis buvo toks saldus ir akys tokios įtikinančios, kad Andrius net nemastė prieš linktelėdamas galvą. Jam net nereikėjo galvoti, nes jis būtų melagis, jeigu pasakytų, jog kvietimas pabėgti jo visai nevilioja. Ir jis nesigailėjo sutikęs, tikrai ne, ypač kai pamatė tą nuoširdžią šypseną mylimame veide.

Andrius jau buvo surinkęs visas savo santaupas ir suruošęs visus savo paltus, kurie nebuvo pritaikyti žiauriam sausio orui, kai staiga jie išgirdo stuksenantį duris. Šį kartą Andrius žinojo, koks žmogus stovi prie jo durų, nebuvo sunku suprasti iš stiprių ir garsių trenksmų, kas už jų.

Abu paaugliai stovėjo kaip prikalti, jie bijojo per garsiai kvėpuoti ir stengėsi nejudėti. Išsigandusios akys sustingo. Kambaryje tvyrojo tyla, tik nejaukūs garsai sklido iš lauko. Po kelių minučių stuksenimas nutilo, lyg jo niekada ir nebūtų buvę. Jaunuoliai suprato, jog jiems liko nedaug laiko, kol vėl grįš tas žmogus.

Virpančia širdimi Andrius nusileido į pirmą aukštą, ranka stipriai laikė Liukos ranką. Prakaitas kaupėsi ant jo kaktos. Jie stengėsi judėti greitai, bet tyliai, tačiau medinės grindys jiems nepadėjo. Tik spėjus praverti galines duris driokstelėjo šūvis. Jis buvo nelauktas ir jeigu ne vaikas, Liuka būtų suklykusi. Įtampa tvyrojo ore, durų vyriai kraupiai girgždėjo, o per nugarą bėgiojo šiurpuliukai.

Andrius padavė pinigų maišelį Liukai ir vos girdimai pasakė:

-Bėk, už kelių kilometrų yra autobusų stotis. Bėk tuo taku ir suk į dešinę, - pasakė Andrius rodydamas į taką, vedantį giliai į mišką. - Aš pažadu, kad pas tave grįšiu.

Ir Liuka, mieloji Liuka visada klausė Andriaus, todėl ji tik linktelėjo, pasiėmė maišelį ir nubėgo miško link.

Andrius apsisuko ir tyliai privėrė duris, kad nesigirdėtų. Name dunksėjo mėtomi daiktai, buvo girdėti greitai žingsniai, vyriškas balsas vis skleidė įvairius keiksmazodžius bei garsus. Kai vaikinukas pasiekė svetainę, jis išvydo Kaminską su šautuvu rankoje, juo tikriausiai buvo iššauta spyna. Visos kėdės

ir stalai buvo išvartyti. Andrius gyvenime nėra jo tokio matęs. Kaminskas buvo ganėtinai pedantiškas žmogus, jis dievino tvarką ir švarą. Plaukai visada būdavo sušukuoti, drabužiai tvarkingi ir batai visada blizgėjo lyg deimantai. Net ir tą naktį, kai Kaminskas parsivedė Liuką namo, jis nebuvo toks piktas. Dabar jo plaukai buvo pasišiaušę, o drabužiai sujaukti, tad matyti jį tokį buvo labai baisu.

Kai Kaminskas jį pamatė, jis nepuolė Andriaus ir netaikė į jį šautuvu, dėl to jausdamasis drąsiau vaikas pasiryžo apsaugoti Liuką, bet jam nespėjus prasižioti Kaminskas suriko:

-Kur ji? Kur mano Liuka?

-Jos čia nėra, - ramiu balsu atsakė Andrius.

-Meluoj! Aš žinau, kad ji čia! Liuka! Ateik pas tėvą! Grįžk namo! – rėkdamas kvietė Kaminskas.

-Aš gi sakiau, kad jos čia nėra.

-Tai kur ji? - vis šaukė vyras. - Kur paslėpei mano gėlelę?

-Ji pabėgo. Į stotį. Ir tu mūsų nebesustabdysi. Ji myli mane ir aš myliu ją.

Kaminskas neslėpė savo emocijų. Jo akys darėsi vis žvėriškesnės sulig kiekvienu žodžiu. kažkas, neapsakomai tamsus vis labiau ir labiau apsidėjo vyrą.

-Melagis! Melagis, melagis, melagis, melagis! Ji tavęs nemyli! Ir niekada nemylės! Ji nesupranta, ką daro! Ji tik vaikas! - lyg paklaikęs kartojo jis.

-Supraskite, pone Kaminskai, - bandė derėtis Andrius.

-Ne! - nutraukė Kaminskas. - Tu apsidėi mano dukrytę! Mano vaikelis! Ir kaip tu galėjai?

Kiekvienas šūksnis buvo vis garsesnis, o Kaminsko akys vis tamsėjo ir tamsėjo... Andrius turėjo nuspėti, kuo viskas baigsis. Žvelgiant į Kaminską ir girdint jo klaikų rėkimą, buvo laiko klausimas, kada jam trūks kantrybė. Staiga jau buvo per vėlu. Tylioje naktyje nuaidėjo šūvis. Svetainėje pasigirdo duslus smūgis į grindis, ore tvyrojo dulkės. Po triukšmo stoji tylą, ji buvo gniaužianti. Kraujas skverbėsi į medines grindų lentas, o Kaminsko akys buvo tamsesnės nei apsiniaukęs sausio dangus.

*****

Liuka netrukus suprato, kad ji pasuko tikrai ne dešinėn. Atvirai pasakius, ji negalvojo, į kurią pusę pasukti, reikėjo bėgti. Liuka gailisi daug ko. Ji yra padariusi begalę klaidų, tačiau šios ji gailisi labiausiai. Sniego pusnys siekė jos kelius, o pavasarinis paltukas nesaugojo merginos kūno nuo vėjo. Supratusi, jog eidama toliau ji niekaip neras stoties, pasidavė. Mintys nedavė jai ramybės: „Kaip Andrius? Ar jam viskas gerai? Jis tikriausiai manęs laukia, o aš? Aš jau niekada nebegrįšiu“.

Įpusėjus nakčiai, temperatūrai nukritus dar žemiau, ji ištarė paskutinius savo žodžius tikėdamasi, jog vėjas juos nuneš. Ir gal jis nunešė... Visame miške pasklido šnabždesys, primenantis žodį *Atsiprašau*.

Po truputį giedrijantis dangui, kažkur miške Kaminskas tempė savo sušalusią ir nebejudančią dukrą per sniegą, o gaidžio giesmė pranešė visiems apie atėjusį rytą.

Su pirmaisiais saulės spinduliais Liuka grįžo namo.

Redakcija

*Žurnalistai: Atėnė A. 6g, Lukas G. 6g, Akvilė Dz. 6g, Oresta S. 6g, Gustė R. 6g
Mokinius konsultuoja lietuvių kalbos mokytoja R. Žiliutė.*